

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych K. A., A. A., K. A., M. S. oraz L. Sp. z o.o. w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 3 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. na rzecz T. S.A. w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 26 listopada 2020 r., III AUa (...), po rozpoznaniu apelacji płatnika składek T. S.A. z siedzibą w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z 9 października 2018 r., XIII U (...) i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 7 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż zainteresowany K. A. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w

okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r. (pkt 1); zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z 7 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż zainteresowany A. A. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 do 15 lipca 2014 r. (pkt 2); zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z 9 grudnia 2015 r. w ten sposób, że stwierdził, iż zainteresowana M. S. podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. (pkt 3); oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 4); orzekł o kosztach procesu (pkt 5).

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w części w zakresie punktów 1, 2 i 3. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podkreślił przy tym, że rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. – podmiot, który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i ubezpieczonymi nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do przyjęcia, iż stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał z uwagi na to, że samo świadectwo pracy wskazujące na datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy określającą jego zamiar rozwiązania umowy o pracę. Tymczasem Sąd Apelacyjny, zmieniając zaskarżone orzeczenie, całkowicie pominął, iż sama okoliczność, że w aktach osobowych pracowników znajdowały się świadectwa pracy wystawione przez L. nie może zostać uznana za dowód na rozwiązanie stosunku pracy pomiędzy ubezpieczonymi a T. S.A.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnik składek wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1),

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałaby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący nie spełnił opisanych oczekiwań co do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Przede wszystkim nie wskazał, jaki przepis został w sposób oczywisty naruszony przez Sąd drugiej instancji, a jak wskazano wyżej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia przepisu prawa - jasnego i jednoznacznego, którego i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości.

Należy też zauważyć, że nawiązanie współpracy w ramach działalności gospodarczej z T. S.A. przez jej dotychczasowych pracowników może stanowić

podstawę do przyjęcia, że doszło do ustania stosunku pracy w sposób dorozumiany (art. 60 k.c.), a zatem przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty nie świadczą o oczywistym naruszeniu art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w związku z art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niezastosowanie czy art. 30 § 1 pkt 3 i § 3 k.p. w związku z art. 60 k.c. (bo z tym przepisami koreluje podniesiona we wniosku argumentacja). Innymi słowy, istotnie L. (podmiot który – wedle ustaleń - w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy) nie mógł skutecznie rozwiązać umów o pracę, których stronami byli ubezpieczeni i T. S.A., ale mogły tego dokonać same strony - ubezpieczeni i T. S.A., zmieniając w drodze dorozumianego porozumienia formę zatrudnienia z umowy o pracę na współpracę w ramach działalności gospodarczej. Inną natomiast kwestią jest to, czy takiemu rozumowaniu nie sprzeciwiają się przepisy art. 22 § 1¹ i 1² k.p., ale to zagadnienie nie zostało podjęte w skardze kasacyjnej – ani w jej podstawach, ani w uzasadnieniu. Innymi słowy, skarga mogłaby być oczywiście uzasadniona, gdyby wykazano, że mimo ujęcia zatrudnienia w ramy jednoosobowej działalności gospodarczej, zatrudnienie to charakteryzowało się cechami wskazującymi na istnienie stosunku pracy, określonymi w art. 22 § 1 k.p. (tak w: postanowienie Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2022 r., I USK 396/21, niepublikowane).

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.